

A Komáromi Kamarazenekar remekelt újévi hangversenyén

Sűrber Lajos

„Kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egy-kettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának.”

(Kodály Zoltán)

A kifejezés – újévi hangverseny – hallatán az ún. komolyzene iránt érdeklődők bizonyára a televízió jóvoltából több évtizede Bécsből közvetített, csodálatra méltó újévi hangversenyekre asszociálnak.

A Komáromi Városi Művelődési Központ, a Művészeti Alapiskola és a Komáromi Kamarazenekar polgári társulás 2014. január 4-én rendezte meg a zenekar Újévi Hangversenyét. A Komáromi Kamarazenekar, művészeti vezetőjével, Medveczky Szabolccsal az élen a „bécsi hagyománytól” teljesen eltérő műsorral lepte meg hűséges közönségét.

Már a hangversenyt nyitó mű, J. S. Bach, d-moll verseny két hegedűre c. kompozíciója, a két kiváló szólista, Medveczky-Horváth Györgyi és Mátész Éva kidolgozott, mesteri játék által ünnepi hangulatot teremtett. A folytatás – a hangversenyek műsorán talán a legtöbbször felcsendülő Bach-mű – az Overture {Suite} Nr. 2, azaz a mester h-moll szvitje volt. Ebben a (régii táncokat felölelő) szinten a farsangi vidámságot előrevetítő táncjátéksorozatban, a contiunóval ellátott vonószeggyüttes élére szólófuvalát

rendelt a szerző. A zenekar élére álló Vagyon István bravúros fuvalójátékát a publikum állótappsal jutalmazta; aki viszonzásul a Badinerie tételt megismételte.

Míg az elhangzott két Bach-mű a közönségre a ráismerés örömeivel, az elkövetkező két zenekari kompozíció – S. Barber (amerikai zeneszerző) Adagio for Strings Op. 11, valamint a morva L. Janáček, Suite, azaz Szvit vonószekarra – a teljesen más, a nagy kontraszt erejével hatott. A zenekar, Medveczky Szabolcs vezényletével, mind kísérőként, mind előlépve főszereplőként is kiegyensúlyozott, szép teljesítményt nyújtott. A Barber-mű, az együttes plasztikus játéka által kidomborítva annak jellegzetes líraiságát, vált a hallgató számára kimondottan élvezetessé. A Janáček-mű, amelyre (mint a szerző legkorábbi szerzeményeinek egyikére) még az európai romantika és a népzenei hagyomány hatott, Medveczky Szabolcs avatott keze alatt szintén stílusosan szólalt meg; joggal aratott nagy tetszést: a közönség kétszer visszatapsolta a zenekart. Bravo!

A 47. évét taposó – nagy örömmelre jócskán megfiatalodott, a régió kiválóan képzett muzsikusaiból verbuválódó – zenekarunk hangversenyét hallgatva jutott ez eszembe számtalan gondolat, ilyenek:

- nagy tisztelettel kell adóznunk a neves zenészelődőknek: Egressy Bélinek, id. Lehár Ferencnek – a város zenei élete megalapozóinak; Krizsán József, Schmidt Viktor egykori zene-tanároknak, a klasszikus kamaramuzsika Komáromban való meghonosítóinak; Dobi Gézának, aki a 20. század 60-as éveiben vállalta a folytatást, a jelenlegi zenekar elődjének, a Csemadok Városi Szervezete és a Művészeti Népiskola Kamarazenekarának megalapítását, művészeti vezetését;
- milyen öröm látni, tudni, hogy ma is van kinek átadni a stafétabotot, s hogy lassan állandósul a Komáromi Kamarazenekar tagsága;
- öröm tapasztalni, hogy Komáromban van igény az élő zenére, s hogy a nemesebb zenének is van közönsége, mi több: a zenekar általában telt ház előtt muzsikál;
- milyen jó lenne, ha Észak- és Dél Komárom mindenkorai előjárói tudatosítanák: nem sok kisváros büszkélkedhet a valódi zenekultúrát olyan szinten művelő saját együttesével, mint a Komáromi Kamarazenekar;
- milyen nemes cselekedet lenne a városatyák részéről, ha a zenekar működését továbbra is biztosítanák, támogatásért erkölcsi kötelességüknek tartanák.